

1 Mos,37-50 (historien om Josef fortalt av Karianne med lysbilder av KRIK-konfirmanter) 4. mars 2018

For en historie!

Historien om Josef, brødrene hans, faren og Farao, for ikke å glemme Potifars hustru, inneholder alle de ingrediensene som hører med i et episk drama: Søskenjalousi, løgn og bedrag, sorg og svik, beskyldninger og straff – masse nedturer med andre ord, men også oppturer: Drømmer og håp, triumf, oppgjørets time, tilgivelse, forsoning og en lykkelig slutt.

Hvis jeg hadde hatt lyst til å lage en spillefilm, kunne jeg bare brukt de 13 kapitlene om Josef fra 1. Mosebok som manus, nesten uten å redigere noen ting. Og selvsagt er denne historien allerede blitt til film.

I dag er dere mange her, både ungdom og foreldre, som lurer på hva kirken har å tilby sine konfirmanter. Hva vil vi formidle? Hva får man lære? Og så er det første dere får høre, dette familiedramaet fra Det gamle testamentet. Hva har det med oss å gjøre?

Det spørsmålet *bør* vi stille til alle bibelens fortellinger: Hva har de med oss å gjøre? Betyr de noe i vår tid, disse fortellingene som er nesten 4000 år gamle!

Og det er det jeg har lyst til å si litt om nå: For Bibelen er utgangspunktet for det meste av det kirken driver med. Hvis bibelen skal være viktig, så må det være fordi den kan lære oss noe om livet vårt og hva Gud har med oss å gjøre. Og det gjør Bibelen! Jeg elsker disse gamle fortellingene, selv om de likner på eventyr – eller nettopp derfor – fordi også eventyr speiler virkeligheten vår. Også eventyr sier noe dypt om det å være menneske. Og som i eventyr hvor det er noen helter og noen skurker, er det også helter og skurker i Bibelen. Men det som er det spesielle, og som gjør at jeg blir fascinert, det er at menneskene som har hovedrollene i Bibelen er begge deler. Ingen er bare god eller bare ond. Alle er både og. Derfor tror jeg på Bibelen. Den tegner ikke glansbilder av noen. Den speiler mennesket slik vi er på godt og ondt.

Jeg kjenner meg igjen. Jeg vet at jeg har gode sider, og noen tenker kanskje at presten må være litt ekstra god. Men jeg vet at jeg også har dårlige sider, og mange rundt meg har sett det

veldig tydelig. Men til daglig prøver vi å kamuflere oss litt så ikke det dårlige blir så veldig tydelig.

Et triks vi bruker her i kirken for å kamuflere våre dårlige sider, er veldig enkelt og veldig symbolsk. Noen av oss som har mest fremtredende roller i gudstjenesten, kateketen og jeg, kler oss i hvite klær. Vi skjuler våre egne klær og tar på oss en kamuflasjedrakt, ikke sånn at vi går i ett med omgivelsene, men tvert imot slik at vi skiller oss ut og blir tydeligere og ser finere og renere og mer uskyldige ut enn det vi egentlig er.

Men hvordan er jeg under drakten, tro?

Tar av drakten. (Nå er dere spente... 😊)

Fortsatt presteklær, men de er svarte! Mitt sanne jeg kommer frem!

Som Bibelens mennesker, er jeg også en blanding av bra og dårlig, ondt og godt. Når vi spør om hva Bibelen kan lære oss i dag, svarer jeg: Den kan lære oss at mennesker til alle tider er begge deler, men det som gjør meg glad, er at jeg ikke trenger å være *god* tvers igjennom for å kunne være noe for andre og gjøre en jobb for Gud.

Jeg har fått jobben å være prest, til tross av alt som ikke er bra ved meg. På samme måte har *du* en viktig oppgave som du gjør eller skal gjøre, selv om også du vet med deg selv at det er mange ting som burde vært annerledes.

Og så er det én ting til som kanskje er selve hovedpoenget i alle disse fortellingene om mennesker i Bibelen: Så å si alle heltene gjør grove feil og overtramp, men Gud gir dem aldri opp! Nettopp de som gjør de styggeste feilene, til dem kommer Gud og sier: Jeg vil bruke deg. Du skal få en viktig oppgave, jeg har tenkt at du skal spille hovedrollen i mitt frelsesdrama.

I fortellingen om Josef og brødrene hans, får vi illustrert dette. Vi får demonstrert selve kjernen i kristen tro, det vi alle trenger: Vi får se hva tilgivelse og forsoning er. Josef som hadde god grunn til å straffe brødrene sine når de møtes igjen etter kanskje 20 år, velger i stedet å tilgi dem og bli venner med dem igjen.

Det er det ene. Vi får også se at noe annet. Vi får se at det som kan se ut som en stor ulykke når det skjer, kan Gud vende til noe godt. Hadde det ikke vært for at brødrene solgte Josef som slave til Egypt, hadde ikke egypterne kunnet forberede seg på de sju magre årene og mange mennesker, både i Egypt og i landene

omkring, ville ha sultet i hjel. *Herrens veier er uransakelige*, heter det. Josef så dette da han sa til brødrene sine: «Dere tenkte ondt mot meg, men Gud tenkte det til det gode!»

Vi kan ikke forstå Guds plan, men Gud har evnen til å ta tak i det som ikke er så bra og vende det til noe godt. Slik tar han tak i oss og bruker oss til noe godt. Han kler oss opp i hvite klær, han tilgir oss våre synder, han gir oss stadig en ny sjanse.

Det er dette som er nåde og det er dette vi skal fortsette å lære om gjennom hele konfirmanttiden, og som vi trenger å lære på nytt gjennom hele livet.

La oss reise oss og bekjenne vår hellige tro.